

Uti den dystra skogen jag sett så mången kväll,
hur polarstjärnan trogen belyser Nordens fjäll.
Min tanke hastigt ilar till hemmets sköna mö,
den tanken kan ej vila här uti Nordens snö.

Men Jämtlands sköna döttrar jag aldrig glömma kan,
De sig så yppigt kläda i siden och i band.
Och deras väna ögon och deras runda bröst,
hos dem har mången rallare fått all sin levnads tröst.

Och rallarn flickan tjusar, hon blir i honom kär.
Hon nu för honom krusar och evig trohet svär.
Att bröllop blir med tiden för detta unga par,
därom var intet tvivel, det trodde en och var.

En dag i stugan träder en fästman till sin vän.
Han är till resan klädder den fagre ungersven.
"Adjös, farväl min flicka, jag nu ifrån dig far,
ett brev jag dig skall skicka nån gång, om tid jag har.

Min flicka bor i söder långt fjärran härifrån,
där sommarsolen glöder, där höres fåglars sång.
Till henne hem jag hastar, i henne är jag kär.
Varthän mig ödet kastar, jag henne trogen är."

Så går det till på jorden, jag säger rent och högt.
Att så bedraga flickor det mången har försökt.
För mången har det lyckats att rymma bort sin kos,
när kärlekselden slocknat och blomman mist sin ros.

Förlåt mig nu kamrater, att visan här tar slut.
Min förman står och skriker, kan du ej hålla ut.
Jag är ju blott en rallare från Bleking ni förstår,
mitt namn är Albert Palmberg, min ålder tjuo år.